

Arrest

nr. 57 737 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een islamitische Koerd met de Syrische nationaliteit, geboren in Syrië op 1 november 1984 in Tal al-Umara, in het district al-Malikiye. U woonde tot aan uw legerdienst op dat adres. U behoort tot de stam der Hasseni, die aan beide zijden van de Iraaks-Syrische grens wonen. U volgde enkel het lager onderwijs maar behaalde het certificaat niet. Hierna werkte u eerst als landbouwer en later als bestuurder van de vrachtwagen van uw familie. Uw hele familie, behalve u, was lid van de verboden Koerdische oppositiepartij, PYD.

In 2003 werd u opgeroepen voor de legerdienst. Uw vier oudere broers hadden deze reeds volbracht. De ervaringen van uw broer (M. A.), die als laatste vóór u zijn legerdienst had gedaan, waren zeer negatief geweest. Bovendien waren jullie bang omdat Koerdische soldaten gedood werden in het leger en omdat de PYD vervolgd werd. Daarom betaalden jullie smeergeld aan een sergeant in het

rekruteringscentrum die u uitstel bezorgde. Omdat u niet langer uitstel kon verkrijgen ging u in juni 2008 toch in dienst. U kreeg een dienst aan een grensbewakingspost in Abu Kamal, in de provincie Deir es-Zor. In november 2008 werd u, tijdens uw verlof, op vraag van uw familie, uiteindelijk sympathisant van de PYD.

In juni 2009 kreeg u bezoek van uw stamgenoot, (M. H.), die een belangrijke functie als raadgever uitoefent in de Iraaks-Koerdische regering. Hij was met zijn zoon op bezoek. U vertelde hem dat u tijdens uw wachtdiensten regelmatig zag dat mensen vanuit Syrië naar Irak gesmokkeld werden. U had dit al gemeld aan uw officier maar deze had u gezegd dat u zich daar niet mee mocht moeien, u moest het enkel melden telkens het gebeurde. (M.) zei dat de mensen die over de grens gesmokkeld werden mogelijk terroristen waren en vroeg u hem te telefoneren telkens zoiets zich voordeed. Hij gaf u daartoe een Iraakse simkaart voor uw mobieltje.

Omstreeks 10 augustus 2009, tussen 22:00 en 23:00 uur, stelde u tijdens uw wachtdienst vast dat er opnieuw mensen over de grens werden gesmokkeld. Na uw dienst meldde u dit telefonisch aan (M.). U liet echter na uw officier in te lichten over het gebeuren en zag daarna aan zijn blik dat hij u verdacht.

Op 25 augustus 2009 had u dezelfde wachtdienst en stelde weerom vast dat er mensen over de grens werden gesmokkeld. Omdat u beseftte dat uw officier u al verdacht ging u hem inlichten over het gebeuren. Hierna deed u alsof u naar het toilet ging, veranderde de simkaart in uw mobieltje, en verwittigde (M.). De officier en een soldaat waren u echter gevolgd en betrapten u op heterdaad. U werd opgesloten in een hut met één deur en één dichtgespijkerd raam, in de tegenoverliggende muur. De soldaat stond op wacht voor de deur. Op het moment dat u hoorde dat de officier al telefonierend weg stapte van de hut beukte u het raam uit en ging op de loop. U hoorde de soldaat roepen naar de officier om orders. De officier beval de soldaat in de lucht te schieten maar ondertussen was u al ver. U begaf zich naar het huis van een bedouine die u kende en vroeg hem om u naar Deir es-Zor te brengen. Daar aangekomen dook u onder bij uw neef, (V.), die daar medicijnen studeerde. U durfde geen contact op te nemen met uw ouders omdat u vreesde dat de telefoon zou worden afgeluisterd maar vroeg (V.) contact op te nemen met uw schoonbroer in (D.). Deze regelde een smokkelaar voor u.

Op 5 september ging u met een taxi naar het huis van de smokkelaar in Qamishlo. Diezelfde nacht stak u in het geheim de grens over naar Turkije, van waaruit u illegaal met een vrachtwagen naar België reisde

Op 27 september 2009 kwam u in België aan en de daaropvolgende dag, op 28 september 2009, diende u bij de Belgische autoriteiten een aanvraag voor internationale bescherming in.

Tijdens uw verblijf in België leerde u mensen van de PYD kennen, wat leidde tot uw deelname aan een publieke demonstratie voor de Syrische ambassade op 16 november 2009. U nam ook een keer deel aan een bijeenkomst van de Koerdische vereniging in Antwerpen. Kort nadat u had deelgenomen aan de demonstratie voor de Syrische ambassade vernam u dat uw broer en uw vader waren meegenomen en geslagen door de Syrische inlichtingendienst, die op de hoogte bleek te zijn van uw verblijf en activiteiten in België. Uw vader en broer zouden al eerder na uw vlucht zijn meegenomen, geslagen en vernederd omdat de inlichtingendienst wilde weten waar u was.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië tot levenslang zal worden veroordeeld wegens verraad.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, een kopie van uw gezinsboekje, een enveloppe van de EMS-dienst van Syrian Post en een attest van de Belgische vertegenwoordiging van de PYD stellende dat u een sympathisant bent.

B. Motivering

Na uw gehoor van 25 mei 2010 op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk maakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw recente vluchtaanleiding. Zo zegt u dat u in Abu Kamal was gestationeerd bij de grenswacht maar kan u niet antwoorden op de vraag of daar een grensovergang is. Gevraagd wat de meest nabije grensovergang is stelt u daar geen idee van te hebben. Op de vraag of er in de provincie Deir es-Zor, waar Abu Kamal gelegen is, een grensovergang is stelt u weerom dat u dat niet weet. De enige grensovergang tussen Irak en Syrië die u stelt te kennen is deze van Jaarubiye in de provincie Hasake, nabij uw woonplaats (gehoor, p. 11-12). De informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd toont nochtans aan dat tussen Abu Kamal, aan de Syrische kant, en al-Qaim, aan de Iraakse kant, een grensovergang is (deze informatie wordt trouwens in talloze publieke bronnen teruggevonden, alsook op landkaarten van Syrië en Irak). Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat u in of nabij Abu Kamal gelegd zou zijn geweest als lid van de grenswacht. Daarnaast komt het ook niet plausibel over dat uw stamgenoot, (M. H.), die een raadgever bij een Iraaks-Koerdisch ministerie zou zijn, u de opdracht gaf

hem telkens onmiddellijk te melden wanneer er mensen de grens naar Irak overstaken om te verhinderen dat er in Iraaks-Koerdistan aanslagen zouden gebeuren (gehoor, p. 17-18). Ten eerste grenzen noch Abu Kamal noch de rest van de provincie Deir es-Zor aan Iraaks Koerdistan, een gegeven dat ook u zelf bevestigt (gehoor, p. 18), wat de vraag oproept naar de impact die uw melding kon hebben op de gebeurtenissen in Iraaks-Koerdistan, dat eveneens door een grens gescheiden wordt van de rest van Irak. Ten tweede kon u geen enkele uitleg geven over hoe uw stamgenoot mensen zou kunnen laten arresteren buiten Iraaks-Koerdistan. Het komt trouwens weinig zinvol over dat u zich aan grote risico's zou blootstellen om te melden wie er aan uw post de grens overstak, terwijl er om de 250 meter een grenspost zou zijn geweest aan de honderden kilometers lange grens waar ook mensen zouden kunnen oversteken zonder dat u het zag.

Wat betreft uw politieke activiteiten in België moet worden gezegd dat daardoor geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden gerechtvaardigd. Naast een éénmalig bezoek aan het Koerdisch centrum in Antwerpen, wat bezwaarlijk als een daad van politiek activisme kan worden genoemd, temeer u dan ook nog eens stelt zich niet meer te herinneren wat er daar over de Koerden en 'de partij' werd gezegd, zou u hebben deelgenomen aan één betoging voor de Syrische ambassade. Ten bewijze daarvan legde u een DVD neer van een uitzending van de Koerdische oppositiezender Roj-TV. Op deze DVD van het programma Rasterast worden uitgebreid beelden getoond van een Koerdische betoging voor de Syrische ambassade in Brussel op 16 november 2009 en staan interviews met politieke activisten. Slechts na grondig bekijken en herbekijken van het beeldmateriaal blijkt dat u zelf één enkele keer te zien bent, namelijk als u op het moment dat een activist wordt geïnterviewd in een flits achter de rug van deze laatste voorbij stapt. Op geen enkel moment kan men u actief zien deelnemen aan de demonstratie. Het komt onwaarschijnlijk over dat de Syrische autoriteiten zich zouden bezig houden met de identificatie van de personen in de uitzendingen van Roj-TV die geen enkele relevante rol spelen in zulke betogingen en waarvoor men werkelijk alle beeldmateriaal beeldje per beeldje dient te bekijken terwijl er tal van activisten duidelijk en veelvuldig actief bezig zijn op de beelden, temeer daar u niet overtuigd hebt dat u in Syrië al een politiek (noch ander) risicoprofiel had. In dit kader komt ook uw simpele bewering dat reeds na enkele dagen in Syrië was geïdentificeerd en dat omwille daarvan uw vader en broer werden gearresteerd, weinig aannemelijk over. De geloofwaardigheid van deze beweerde arrestatie wordt trouwens verder aangetast door uw vage verklaringen daaromtrent. Zo herinnert u zich niet wanneer het telefoongesprek plaats vond waarin u dit zou zijn te weten gekomen, weet u niet wie hen had meegenomen (u zou hier zelfs niet naar hebben gevraagd), noch voor hoelang zij waren meegenomen, noch waar zij naartoe werden gebracht, noch of ze documenten moesten ondertekenen, noch wat er hen verteld was tijdens de ondervragingen, noch of zij gerechtelijk vervolgd werden en noch hoe de Syrische autoriteiten zouden zijn te weten gekomen dat u hier had deelgenomen aan de betoging. Het enige wat u stelt te weten is dat zij zouden zijn meegenomen wegens uw deelname aan die betoging. Indien deze gebeurtenis werkelijk zou hebben plaatsgevonden mag worden verwacht dat u in het kader van uw asielprocedure concreet en gedetailleerd verslag zou kunnen uitbrengen van wat er aan uw familieleden was overkomen (gehoor, p. 8-9-10, 29).

Er dient tot slot nog te worden ingegaan op een laatste element dat mede aan de basis van uw vervolgingsvrees zou kunnen liggen, uw bewering reeds van in Syrië bij de PYD betrokken te zijn. Uw verklaringen daaromtrent komen onsamenhangend over en er kan dan ook geen geloof worden aan gehecht (gehoor, p. 6-7). U beweerde dat uw hele familie reeds jaren lid was van de PYD met uitzondering van u zelf. U beweerde dat u gedurende jaren uw legerdienst via smeergeld liet uitstellen omdat jullie allemaal bang waren, Koerdische soldaten zouden immers vervolgd worden in het leger. U liet blijken zich bewust te zijn van het feit dat relaties met de PYD het risico verhoogden. Toen u uiteindelijk, op drieëntwintigjarige leeftijd, verplicht was om uw legerdienst aan te vatten zou uw familie u tijdens een verlof hebben voorgesteld om bij de PYD te komen en zou u hebben toegestemd. Deze timing lijkt zeer weinig plausibel in het kader van uw eerder geschetste vrees. U kon er ook geen enkele aannemelijke verklaring voor geven. Gevraagd waarom u nooit eerder lid werd zei u dat u weinig begreep van partijen. Gevraagd waarom uw familie het u nooit eerder vroeg stelde u dat niet te weten. De enige reden die u kon aanbrengen was dat u in het leger slecht behandeld werd. Nadat u en uw familie al zolang probeerden u te behoeden voor de legerdienst komt het echter niet aannemelijk over dat zij u op uw meest kwetsbare moment aan verhoogde risico's zouden willen blootstellen. Uw verklaringen over de deelname aan de partijactiviteiten zijn verder dermate vaag dat zij de bovenstaande vaststelling ondersteunen. Immers, nadat u sympathisant van de partij zou zijn geworden, zou u hebben deelgenomen aan de partijmeetings waar men pamfletten van de PYD zou hebben voorgelezen. Gevraagd wat in die pamfletten dan stond kan u zich echter in het geheel niets daarvan herinneren (gehoor, p. 7-8). U kan het CGVS dus niet overtuigen dat u werkelijk banden met de PYD had in Syrië. Het door u neergelegde attest van de PYD, waarin wordt gesteld dat u een sympathisant van de partij bent, volstaat niet om in het licht van uw hierboven besproken verklaringen te bewijzen dat

u werkelijk een politiek activist bent of een risico bij terugkeer naar Syrië aan te tonen. Dit attest heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en u verklaarde ook zelf dat u het hier aanvroeg op aanraden van andere asielzoekers (gehoor, p.14). Het is inderdaad genoegzaam gekend dat deze 'attestjes' door de PYD met gulle hand worden uitgedeeld aan personen die in België internationale bescherming vragen, ongeacht hun ware engagement. Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat ook de betrokkenheid van uw familie bij de PYD door u niet werd aannemelijk gemaakt. U wist er immers niets over te vertellen. U wist niet wanneer ze lid werden, wat ze voor de partij deden en of ze deelnamen aan politieke activiteiten, u wist niet eens of ze ooit problemen kenden door hun activisme (gehoor, p.8).

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Het door u neergelegde rijbewijs en de door u neergelegde kopie van een gezinsboekje ondersteunen slechts uw identiteit, die door het CGVS niet wordt betwist, maar niet uw vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker gratis rechtsbijstand. Verzoeker verwijst naar een stuk 1, toegevoegd aan zijn verzoekschrift, waaruit blijkt dat hij materiële steun geniet van het OCMW van Maldegem.

2.2. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit verzoekers betoog ontwaart de Raad dat hij in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.2. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat zijn verklaring niet geloofwaardig zou zijn. Verzoeker bevestigt dat zijn verklaring van 22 mei 2010, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, correct is.

3.2.3. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter bevestigen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft

3.2.4. Verzoeker houdt voor dat hij enkel en alleen een simpele soldaat zonder opleiding, gestationeerd bij de grenswacht in Abu Kamal, was. Aangezien hij enkel en alleen kennis had van de grens waar hij stond, wist hij inderdaad niet wat de meest nabije grensovergang was. Hij kende die streek immers niet en had enkel kennis van de grensovergang van Jaarubije aangezien deze dicht bij zijn woonplaats lag. Volgens verzoeker is het dan ook perfect mogelijk dat hij als wacht geen kennis had van de grensovergangen in de nabijheid van deze waar hij gestationeerd was als wacht. Verzoeker vervolgt dat de heer (M. H.) een goede vriend is van zijn vader en raadgever is bij een Iraaks-Koerdisch ministerie. Hij had van deze man de opdracht gekregen om te melden wanneer er mensen de grens naar Irak overstaken om te vermijden dat er aanslagen zouden gebeuren. Verzoeker betoogt verder geen enkele kennis te hebben, hij was enkel en alleen uitvoerder van de opdracht die hij van die man had gekregen. Verder werd hem geen informatie meegedeeld. Verzoeker stelt op zijn verhoor van 25 mei 2010 werkelijk alles verteld te hebben wat hij wist over hetgeen zich heeft voorgedaan. Er mag volgens verzoeker niet vergeten worden dat de gebeurtenissen een grote impact op hem hebben gehad en hij een aantal zaken door de traumatische gebeurtenissen verdrongen heeft. Dit kan hem ook niet kwalijk worden genomen.

3.2.5. Waar verzoeker vooreerst zijn verklaringen herhaalt die hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door louter zijn verklaringen te herhalen ontcracht verzoeker de pertinente motivering van de bestreden beslissing niet. De Raad merkt verder op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd heeft waarom hij geen geloof hecht aan verzoekers recente vluchtaanleiding. Het argument van verzoeker, dat hij enkel en alleen een simpele soldaat zonder enige opleiding is, ter verantwoording van zijn onwetendheid over de grensovergang in Abu Kamal is niet ernstig. Immers, van een soldaat die gedurende bepaalde tijd gestationeerd is bij de grenswacht in Abu Kamal mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ook weet dat er een grensovergang is in datzelfde Abu Kamal. Waar verzoeker opwerpt dat hij een aantal zaken door de traumatische gebeurtenissen heeft verdrongen dient opgemerkt te worden dat verzoeker zelf nooit specifieke opmerkingen heeft gemaakt in verband met psychologische en/of medische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Dienaangaande legt verzoeker evenmin een medisch attest neer waaruit blijkt dat hij zich wegens traumatische ervaringen bepaalde gebeurtenissen niet kan herinneren.

3.2.6. Naast een herhaling van zijn asielmotieven – hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten zoals reeds gesteld onder punt 3.2.3. – argumenteert verzoeker dat hij vermoedt dat zijn broer en vader een tweetal dagen werden vastgehouden. Voorts betoogt hij dat hij weinig contact heeft met zijn familieleden in zijn land van herkomst aangezien hij niet de middelen heeft om zich continu met hen in verbinding te stellen. Uit lezing van het administratief dossier blijkt evenwel – zoals de commissaris-generaal terecht motiveert – dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegt over de voorgehouden arrestatie van zijn broer en vader. Van een asielzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij een bepaalde interesse aan de dag legt aangaande de gebeurtenissen die betrekking hebben op zijn asielrelaas. De arrestatie van dichte familieleden om reden dat verzoeker gezocht wordt is een dermate belangrijke en ingrijpende gebeurtenis dat verzoeker geacht mag worden zich hierover grondig te informeren. De desinteresse die verzoeker evenwel tentoonspreidt is een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het argument van verzoeker dat hij niet de middelen heeft om veelvuldig in contact te treden met zijn familieleden in zijn land van herkomst kan geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker minstens één telefoongesprek heeft gehad (stuk 4, p. 9) en dus de mogelijkheid had om concrete informatie over de arrestatie in te winnen.

3.2.7. Aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegde omtrent zijn betrokkenheid bij de PYD en dat er derhalve dan ook geen geloof gehecht kan worden aan deze verklaringen beperkt verzoeker zijn betoog wederom tot het herhalen van

eerder afgelegde verklaringen en tot het verwijzen naar een algemene situatie in zijn land van herkomst. De Raad merkt ook hier op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in casu in gebreke blijft. Het argument van verzoeker dat hij niet op regelmatige basis bij de vergaderingen betrokken was en daardoor niet wist wat er op de pamfletten stond, is niet ernstig. Immers blijkt uit lezing van het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat de pamfletten hem werden voorgelezen zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker toch iets moet kunnen vertellen over de inhoud van deze pamfletten, waar verzoeker evenwel niet in slaagt (stuk 4, p. 7-8).

Waar verzoeker verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker evenwel niet in slaagt.

3.2.8. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een stuk toe waarvan hij de voor eensluidend verklaarde vertaling aan de Raad heeft toegezonden op 26 januari 2011 en die door de Raad werd ontvangen op 31 januari 2011. Dit stuk, waaruit volgens verzoeker blijkt dat zijn broer opgeroepen werd naar aanleiding van de betoging waaraan verzoeker heeft deelgenomen, wordt ter terechtzitting aan het tegensprekelijk debat onderworpen. De Raad stelt vast dat het voorgelegde stuk een kopie betreft. Ingevolge vaste rechtspraak kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.3. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Syrië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoeker ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

3.4. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER